

SWARTWATER

De Paepe & Depuydt

Swartwater

thriller

Vrijdag – Marmer

© 2013 – Herbert De Paepe & Els Depuydt & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
T: +3233456040
www.uitgeverijvrijdag.be
www.depaepe-depuydt.be

Voor Nederland:
Uitgeverij Marmer
De Botter 1, 3742GA Baarn
T: +31649881429
ISBN 978 94 6068 141 7
www.uitgeverijmarmer.nl

Omslagontwerp: Mulders van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch
Foto auteurs: Pieter Boschmans

NUR 305
ISBN 9789460011917
D/2013/11.767/181
e-boek
ISBN 9789460011924

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

‘And had you watched Ahab’s face that night, you would have thought that in him also two different things were warring. While his one live leg made lively echoes along the deck, every stroke of his dead limb sounded like a coffin-tap. On life and death this old man walked.’

Herman Melville, *Moby Dick*

PROLOOG

SCHOTLAND
28 december 2010

De stormwind huilt en rukt aan de hoge muren van het Miughalaigh Asylum for the Criminally Insane, op een vergeten rots voor de westkust van Schotland. De schuimkoppen gooien zich in perfecte duisternis te pletter tegen de kliffen. Binnen brandt wel licht. Koud, hard licht, van buislampen die achter een stalen gaas zijn ingewerkt in het beton van de vuile cellen en de klamme gangen. Gekleurd licht ook, van de lampjes in het plastic kerstboompje dat scheefgezakt in de hoek van het cipierslokaal staat. En licht van een televisie waar alle personeelsleden zich gefascineerd voor hebben verzameld, want de BBC zendt een documentaire uit over de gruwel die een van hun patiënten het jaar tevoren heeft aangericht onder een groep toeristen in Afrika. Ze huiveren telkens als een close-up van de Zuid-Afrikaanse seriemoordenaar Andries Swartwater op het scherm verschijnt. Het volume van de televisie staat oorverdovend luid, om het geraas van de storm te overtreffen.

Twee verdiepingen hoger staat Andries Swartwater naakt in een ruw gemetseld douchehok. Hij legt glimlachend zijn ene overgebleven wijsvinger op zijn lippen en knikt naar de brede maar korte man die voor hem op zijn knieën zit.

‘Hoor je dat, Edmund? Het is begonnen. Ik hoor de stem van Zion Apinsa.’

Edmund Lancaster houdt zijn hoofd schuin en luistert naar de doffe tv-stemmen die uit de buik van het gebouw naar boven dreunen. De geurige olie druipt van zijn hand en maakt donkere vlekken op zijn blauwe gevangenisplunje.

‘Doe voort, Edmund. Of ben je weer je methadon vergeten in te nemen, verdomde junkie die je bent.’

Edmund giet een handvol olijfolie uit de fles die hij uit de keuken heeft gestolen in zijn handpalm en wrijft er zorgvuldig de rug en buik van Andries Swartwater mee in. Hij is blij dat hij de stomp van de verdwenen rechterarm al heeft gehad. En hij wordt giechelig bij de gedachte dat hij weldra onder de gordel zal aanbelanden.

Andries wacht in stilte tot hij de glibberige hand op zijn geslachtsorganen voelt en grijpt dan Edmund hard bij zijn pols.

‘Ik weet wat je denkt, Edmund. Ik weet wat je wil. Ik weet wat je verlangt. Maar jij weet ook wat we hebben afgesproken, niet?’

Edmund slaat zijn ogen neer en knikt. Andries laat zijn pols los. Hij weet dat hij geen ogenblik mag vergeten dat Edmund Lancaster in de tabloids bekend staat als Edmund the Castrator. Edmund schreef in zijn Londense vrijgezellenflatje verwarde liefdesbrieven van vele tientallen bladzijden aan allerlei blonde tv-babes. En toen ze hem niet antwoordden, begon hij jaloers hun mannen en vriendjes te stalken, die hij dan in de toiletten van trendy clubs, pubs en cafés het scrotum afsneed met een Zwitsers zakmes. Pas na negen ontmande slachtoffers werd hij opgepakt. Andries heeft geen zin om het tiende te worden.

Edmund probeert te negeren dat Andries langzaam maar zeker een erectie krijgt en neemt nog wat extra olie in de hand. Nog de benen en het zit erop. Zo moeilijk is het niet. Zijn dat vrouwenstemmen, daar beneden?

Andries is volledig ingeolied en stapt uit het douchehok. Hij laat glimmende voetafdrukken achter op het beton. Het is koud,

maar hij voelt de isolerende werking van de olijfolie. Zijn erectie zakt weg, want hij concentreert zich op wat moet volgen.

‘Het is tijd, Edmund.’

De gedrongen kerel hinkt naar de rij toiletten aan de overkant. Een hyena-achtig lachje speelt om zijn dunne, witte lippen. Er staan vijf eenvoudige metalen toiletpotten naast elkaar, gescheiden door tussenschotten van een meter hoog. Ze functioneren met een centraal spoelsysteem, dat automatisch om het kwartier in werking treedt. Andries weet dat al het spoelwater naar het middelste toilet gutst, en daar in een grote leiding verdwijnt. Hij kijkt naar Edmund, die de lege fles olijfolie op de grond zet en de gedurende drie maanden zorgvuldig met een koffielepeltje losgewurmd toiletpot achterover klikt. Een gapende, donkere afvoerbuus van 30 centimeter doorsnee wordt zichtbaar.

Andries kijkt op zijn horloge, gespt ze los en geeft ze aan Edmund.

‘Acht uur drieëntwintig stipt. Je kent het plan. Toilet onmiddellijk terugplaatsen en vastschroeven, terug naar je cel en je demonen loslaten. Mijn horloge mag je houden. *Good luck*, Edmund. En vergeet niet: na vanavond is dat blonde Zweedse snolletje van Zion Apinsa een beroemdheid. Onthoud dat als je ooit weggeraakt van deze ondergescheten rots.’

Andries gaat bij de afvoerbuus staan. Hij kijkt naar zijn glimmende lichaam. Twintig kilo is hij kwijtgespeeld in drie maanden tijd, puur op wilskracht. Dat zou voldoende moeten zijn. Alleen die ene arm zit nog in de weg. Hij concentreert zich, bijt zijn tanden op elkaar en ramt zijn linkerschouder hard tegen de muur. De arm springt uit de kom en draait naar voren. De pijn is scherp, maar zoet.

‘Tijd?’

Edmund kijkt op het horloge. ‘Tweeëntwintig, dertien seconden. *Go for it*, Swartwater. En bedankt voor de tip.’

Andries reageert niet meer en telt de seconden af in zijn

hoofd. Dan hoort hij links en rechts van zich water door de pijpen borrelen.

‘Drieëntwintig!’ roept Edmund.

Andries haalt diep adem, knijpt zijn mond en ogen dicht en springt in de afvoerbuis. Het kolkende spoelwater zuigt hem naar beneden. Edmund ziet Andries’ geschoren hoofd in het schuim verdwijnen, even gutst wat water uit de buis, en dan zakt het peil tot waar het stond. Het is hem gelukt. Edmund begint met hoge uithalen te lachen, een onnatuurlijk gehinnik, als van een gewond dier dat zijn eigen poot afknauwt om te ontsnappen uit een val. Hij manoeuvreert de toiletpot terug op zijn plaats, vist het koffielepeltje uit zijn zak en draait de schroeven vast. Hij gaat op de pot zitten en wacht een kwartier, zonder zijn ogen van de secondewijzer van Andries’ horloge weg te nemen. Weer reutelt het automatische spoelsysteem door de buizen. Edmund luistert aandachtig. Voelt of het toilet beweegt. Kijkt of er niets lekt. Nee, alles is normaal. Het is echt gelukt. Weer dat gehinnik.

Edmund hinkt zijn cel binnen en laat de deur in het slot vallen. Hij gaat op zijn bed zitten en trekt zijn blauwe hemd uit. Hij neemt de lege oliefles, slaat ze kapot, raapt een grote scherf van de grond op en kerft drie zevens in zijn borstkas. Ze vormen samen een triskelion, een driebenige swastika, die snel verwatert in een gordijn van bloed.

Beneden loopt de aftiteling van de documentaire en zakt het kerstboompje nog wat schever.

DEEL 1

LONDEN

19 november 2012

‘Je bent laat.’

Rosie Banks liep hijgend het kleine deurtje door van Ye Olde Cheshire Cheese in hartje Londen. Ebenezer Buckthorne zat aan de donkere toog met een halflege pint voor zijn neus. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Problemen met de metro.’ Ze gaf hem een vluchtige kus op zijn ongeschoren wang. Ze rook naar de regen die al de hele week onafgebroken de Britse hoofdstad teisterde, maar ook naar iets vertrouwds dat hem deed denken aan etentjes, intieme cinemabezoeken en stiekeme ontmoetingen in groezelige hotels. Lang geleden allemaal. Hij was dan ook hoogst verbaasd geweest toen ze hem twee dagen geleden opeens een e-mail stuurde. Ze had iets wat hem ‘zeker zou interesseren’. Nu waren er veel mensen die dachten dat ze een BBC-journalist iets konden bezorgen dat hem ‘zeker zal interesseren’, maar dit was Rosie en hij wist zeker dat ze hem niet zou contacteren als het niet ernstig was. Daarvoor was hun relatie te stormachtig geweest. Ze was even bruusk geëindigd als ze was begonnen. En hij merkte aan de schroom waarmee ze hem die kus gaf dat zij er ook nog de littekens van droeg.

‘Wat drink je?’ vroeg hij. Ze wees naar zijn halflege glas op de toog.

‘Hetzelfde.’

‘*Two pints of Samuel,*’ riep hij naar de barman. Druipende

toeristen vulden het kleine gelagzaaltje van de oudste pub van Londen. Het was er zo duister dat ze de eerste minuut blind in het deurgat bleven staan. De schaarse donkerhouten krukjes waren al uren bezet door een groep Spanjaarden die hun reisgidsen open op de tafel hadden liggen en bijna geen vrije plaats meer hadden om alweer een nieuwe pint op te zetten.

‘Laten we verhuizen naar hiernaast,’ zei Ebenezer.

Rosie nam de grote tas die ze bij zich droeg en volgde hem naar het zaaltje aan de overkant van de smalle gang. Ze vonden er nog een laag tafeltje in een hoek, met twee krukjes. Hij probeerde het lawaai van de Spanjaarden, dat tot daar hoorbaar was, te negeren en keek Rosie belangstellend aan. ‘Wat heb jij dat ik zo interessant kan vinden?’

Hoe donker het ook was, hij zag dat ze een bloedrode blos op haar wangen kreeg. ‘Sorry Ebenezer, het was niet mijn bedoeling je ooit nog lastig te vallen...’ Hij maakte een wegwerpgebaar. Daar was het nu te laat voor. Ze vervolgde aarzelend: ‘Je weet dat ik nu voor *The Times* werk?’

‘Ik ben jouw naam al tegengekomen in de krant, ja. Niet slecht.’

Ze knikte alsof het compliment niet tot haar doordrong. Geen van beiden hoefde de naam Wilma Brixton uit te spreken, maar ze wisten van elkaar dat ze allebei aan de flamboyante hoofdredactrice van *The Times* dachten. ‘Een halfjaar nadat we uit elkaar gingen, heb ik je documentaire gezien op tv, over die mensen die het slachtoffer waren geworden van die seriemoordenaar in Botswana.’

Ebenezer, die net een flinke slok van zijn pint wilde nemen, bevroor in zijn beweging en kreunde. ‘Die documentaire? Die nagel aan mijn doodskist? Wat jij nog oprakelt. Die banden staan stof te vergaren in de diepste uithoek van het BBC-archief. Raar trouwens dat jij weet dat ik die documentaire heb gedraaid. Mijn naam stond niet eens op de aftiteling.’

Ze boog haar hoofd. ‘Tja, ik was nog niet zover om je toen

helemaal los te laten. Ik volgde alles wat je deed en je naam kwam wel voor in de krantenartikels achteraf. Ik...’

‘Het is oké, Rosie. Het is voorbij nu, toch?’

Ze knikte, maar niet overtuigend genoeg naar zijn zin. Hopelijk was het een goed idee om hierheen te komen, dacht hij.

‘Stone had eigenlijk die documentaire moeten draaien, weet je dat?’ zei hij.

‘Roger Stone? Je hoofdredacteur?’

‘Toen was hij nog een uit het goede hout gesneden onderzoeksjournalist en hij werkte veel in Afrika. Net op het moment dat ze zouden beginnen te draaien, is hij onverwachts van een berg gedonderd in Kenia en ze vonden niemand anders bereid om het verhaal over te nemen. Wat wil je, de helft van de getuigen was dood en de moordenaar zat in een krankzinnigengesticht in Schotland en mocht onder geen beding worden geïnterviewd. Gelukkig hadden we dat mooie jonge koppeltje nog, die Zion en Anna. Enfin, het was een grandioos succes, dat weet je. Mensen smullen van dergelijke verhalen. Zeker toen die seriemoordenaar daarna ook nog is verdwenen uit zijn superbeveiligde gevangenis.’

‘Waarom zijn jullie er niet verder achteraan gegaan?’

‘Ik wilde wel, maar ik was maar een klein pionnetje op de redactie. Andries Swartwater is nooit gevat en niemand heeft ooit ontdekt hoe hij is ontsnapt. De politie heeft hem uiteindelijk gewoon als vermist geklasseerd. Ze vermoeden dat hij van de rotsen is gesprongen en is verdronken in de Noordzee.’

‘En geloofde jij dat?’

‘Wat kon ik anders? Ik wilde er gerust achteraan gaan, zeker in het begin. Maar Stone kwam terug en werd tegen alle verwachtingen in hoofdredacteur. Hij wilde van het hele verhaal niets meer horen. Tja, het was zijn gemiste kans natuurlijk. Hij werd al kregeliger als ik er nog maar over begon. Ik ga mijn job niet riskeren om een verhaal uit te spitten waarin elk spoor doodloopt.’

‘Weet je dat zeker?’ Ze nam de grote groene tas op haar schoot en maakte aanstalten om ze open te maken.

‘Hoe bedoel je, Rosie?’

Ze diepte een dikke map vol papieren op en legde ze tussen hen in. ‘Er is op onze redactie een anoniem dossier toegekomen. Duizenden bladzijden “staatsgeheimen”. Dat gebeurt wel vaker, maar we moeten die troep toch allemaal lezen. Stel dat er iets tussen zit...’

‘Moet jij je daarmee bezighouden? Is dat het werk waar ze een ambitieuze journaliste van dertig mee opzadelen?’ zei hij wrang.

‘Achtentwintig. En iemand moet het doen, Ebenezer. Het is een bijna onbeheersbare berg informatie, maar we kunnen het risico niet lopen niet alles door te nemen en nieuws te missen. Wij zijn *The Times*, weet je.’

‘Ja, ik begrijp het. Dus jij bent de vrijwilliger van dienst die de kleine lettertjes mag uitpluizen?’

‘Lach niet, Ebenezer. Zonder ons was nooit aan het licht gekomen dat de regering heeft gelogen over Irak.’

Ze pauzeerde en nam een slok van haar bier. ‘Terwijl ik mijn monnikenwerk zat te doen, stuitte ik opeens op de naam van die Swartwater van je.’

‘Wat?’

‘Ja, ik moest onmiddellijk aan jou denken toen ik het las.’ Ze gooide een stapeltje naar zijn kant van het tafeltje. ‘Hier.’

Hij nam de papieren en bladerde ze vluchtig door. ‘Heeft iemand anders dit ook?’

‘Nee, alleen wij. En tot nu toe alleen jij en ik. Het is gevoelig materiaal, dat kan ik je verzekeren. Onze psychopaat is blijkbaar toch niet opgeslokt door de Schotse golven. Als dit uitkomt...’

‘Shit, Rosie, kan ik dit meenemen?’

‘Het zijn kopieën, neem maar. Maar ik vrees dat je er niet te lang mee mag wachten en dat je de politie zult moeten inschakelen. Als er nog andere media lucht van krijgen, kunnen we

niet anders dan nu al publiceren. Met het gevaar dat we meer dan één slapende hond wakker maken.’

‘Wat ga jij doen, Rosie?’

‘Ik houd mijn mond, voorlopig. Misschien moeten we binnenkort nog eens afspreken?’

Hij keek haar wantrouwig aan. ‘Je houdt me toch niet voor de gek?’

‘Nee, echt niet, Ebenezer, ik wil echt alleen maar dat je hier eens naar kijkt. Ik denk dat jij het best zult weten wat er met de informatie moet gebeuren. Maar wees voorzichtig. Ik zou niet willen dat...’

Ze nam de lege tas onder haar arm en stond plots op. Ze gaf hem weer een kus op zijn wang, steviger nu dan bij het binnenkomen. ‘Fijn dat je niet meer rookt.’

‘Hoe...?’

‘Ik ruik het.’

Terwijl hij keek hoe ze wegwandelde, stak het vreemd in zijn hartstreek. Hij dronk haastig zijn bier op, stak de papieren in een plastic tas en dook het smalle steegje voor de pub in, waar de regen als een waterval over de dakgoten stroomde.

AUSTRALIË

9 januari 2012

Het is bloedheet en vochtig. De hemel is staalblauw maar aan de horizon broeit een donkere, vuilgroene stapelwolk. De zware lucht likt aan de bezwete huid van de zonverbrande man. Hij dekt zijn voorhoofd met een doorweekte zakdoek. Strengen haar kleven op zijn schedel. Hij ademt zwaar, met zijn mond wijd open. Het zweet prikt in zijn ogen. Hij luistert naar het uitstervende geluid van de pick-uptruck die in een wolk van roestkleurig stof terug richting Cairns is vertrokken.

De man zit op een boomstam aan de oever van de Daintree. Zwaluwen scheren rakelings over het wateroppervlak. Onder de takken die over de rivier hangen, liggen half ondergedompeld de krokodillen verscholen. Binnen een uur zal hier een boot vol Japanse toeristen passeren om ze te bekijken. Het zijn gepantserde reuzen met machtige kaken en een weinig kieskeurige honger. De man heeft er geen oog voor. Hij snuift luidruchtig en haalt twee pasjes uit het borstzakje van zijn grijze hemd, dat zoutgerande vochtkringen vertoont. Hij klapt met zijn rechterhand het eerste pasje open. Het is een Belgisch paspoort. Op de foto staart zijn eigen portret hem met keurig gekamd haar onbeweeglijk aan. Zijn duim bedekt zijn voornaam, maar de achternaam is leesbaar: 'Stalle'. De man kijkt weg en knippert met zijn ogen. Hij zucht diep. En dan mikt hij het paspoort in de rivier. Het dobert, een donkerrood rechthoekje dat tolt, kabbelt en de reis richting monding inzet. Dan opent hij het tweede pasje. Zilverkleurig metaal vangt het zonlicht en stuurt een verblindende flits naar de andere oever van de Daintree. Hij vouwt het pasje weer dicht en gooit het achteloos in de leemkleurige rivier. Het zet zijn weg in naar de bodem. Tot een van de krokodillen geluidloos vanuit de schaduw naar het midden van de rivier glijdt, haar muil opent, het metaal opslokt en onder water verdwijnt.

De man knikt en maakt een vuist. Hij gaat staan en loopt weg van de rivier. Een paar kilometer noordelijker begint het regenwoud, waar de boomkangoeroes wonen en de kasuarissen door het lover scharrelen. Daar eindigt de beschaving en gaat Australië lijken op de jungle van Papoea-Nieuw-Guinea. De man slentert langs de kant van de weg. Hij ziet een wegwijzer naar de 'Mossman Gorge'. Mossman, denkt hij terwijl hij het laatste restje water naar binnen giet van het flesje dat hij uit de achterzak van zijn jeans heeft getrokken. Vanaf nu heet ik Mossman.

Hij komt aan in het dorp, scheel van de dorst. Het gehucht ligt aan de rivier en stelt weinig meer voor dan een haaks kruispunt van brede, stoffige straten. De huizen staan op palen, hebben zinken daken en liggen in de schaduw van grillige, met bloesems beladen bomen. In een haventje dobberen platte metalen toeristenbootjes. Een kabelferry ligt aan de overkant van de rivier te wachten op iemand die gek genoeg is om de beschaving achter zich te laten.

Mossman wrijft het zoute vocht uit zijn haar en knijpt zijn ogen halfdicht om de opschriften boven de deuren te lezen.

'Barramundi Bar. Desperation Creek Jungle Supplies. End of the Road Tavern. Salties Pub and Hotel...'

Hij verkreukelt het lege flesje in zijn handpalm, gooit het in een roestige vuilnisemmer die op een houten *porch* staat, klimt drie treden op en stapt de Barramundi Bar binnen. De eerste seconden ziet hij niets, zo donker is het in de grote, vierkante gelagzaal. De kleine ramen zijn verduisterd met dikke bloemetjesgordijnen. Vier grote, lome plafondventilators malen nutteloos door de vochtige lucht. Er is plaats voor vijftig, maar er zit welgeteld één klant op een barkruk, helemaal in de hoek. Het is een oudere kerel van een moeilijk te schatten leeftijd, met een onverzorgde grijze baard, korte bruine shorts en een camouflagehemd dat opengeknoopt is tot aan zijn navel. Van onder een beduimelde leren hoed staart hij Mossman zwijgend aan. Op zijn borstkas zit het lange litteken van een hartoperatie.

De barman is eveneens een oude kerel. Op wat donzige pluizen rond zijn oren na, is hij kaal. Boven op zijn schedel wijzen lelijke pigmentverkleuringen op decennia van zonnebrand. De rimpels rond zijn ogen lijken van gelooid leer. Hij kauwt op een pruim tabak en leunt met beide handen op het aanrecht.

'*Goodday, mate.*'

Mossman knikt en gaat aan een tafeltje zitten. Hij merkt dat de placemats van krokodillenleer zijn gemaakt. In een houten, met Aboriginalmotieven versierde houder zit een menukaart.

‘Kan ik je wat te drinken uitschenken?’ vraagt de kaalkop achter de bar.

‘Pilsje graag. Groot.’

De barman lacht rauw, en de eenzame klant schokt mee.

‘*A schooner?*’ grijnst de barman. ‘Je ziet er dorstig genoeg uit, *mate*.’ Hij neemt een groot glas, laat het vol goudkleurige pils stromen en zet het op de toog.

‘*Bar service, mate.*’

Mossman schuift zijn stoel naar achteren en loopt naar de bar met de menukaart in zijn hand. Hij legt ze open op de toog, neemt de pint bier en leegt ze in drie gulzige slokken.

De barman knikt goedkeurend. ‘Nog eentje, reiziger? Jullie Europeanen zijn dit soort hitte niet gewend.’ Zonder antwoord af te wachten, hervult hij het glas zonder het af te spoelen. Een dikke mug met hangpoten van vijf centimeter vliegt in een kaarsrechte lijn vlak voor zijn rode neus voorbij.

‘Wat is een “barraburger”?’ vraagt Mossman.

‘Gehakt barramundivlees op een broodje, *mate*. Spartelverse vis uit de Daintree, vanmorgen vroeg gevangen door onze Hank hier.’

Hank grijnst de tanden bloot, de weinige die hij nog heeft. ‘*Best goddamn barra in goddamn Queensland, mate.*’

Mossman neemt een grote slok van zijn tweede *schooner* en knikt. ‘Oké, graag een barraburger met frietjes dan. Of nee, maak er maar twee van. Ik heb honger.’

Zonder achter zich te kijken roept de barman de bestelling door. Een onzichtbare vrouwenstem antwoordt met een kort geschreeuwd ‘*Got it!*’

Mossman gaat op een barkruk zitten en drinkt. Het bier is zo ijskoud dat het zijn slokdarm doet ineenskrimpen, maar na de dorst die hij heeft geleden, smaakt het ongelooflijk lekker.

De ouwe Hank kucht en kijkt in zijn lege glas. Hij draait het heen en weer tussen zijn vingertoppen. ‘Dorstige dag, *mate*,’ zegt hij. ‘Wat brengt jou hier?’

Mossman heeft de hint begrepen en gebaart aan de barman dat hij voor Hank ook nog een biertje mag uitschenken.

‘Ik neem straks de ferry,’ zegt Mossman.

‘Richting Cape?’ vraagt Hank.

Mossman schudt het hoofd. ‘Westwaarts.’

De borstelige wenkbrauwen van Hank wippen omhoog en de barman laat het bier over de rand van het glas gutsen.

‘Westwaarts? Je weet toch dat daar zo goed als geen wegen zijn? Je hebt toch wel een *ute*, want met een gewone huurwagen geraak je hoogstens tot aan de Cape, *mate*.’ Hij zet een verse *schooner* voor de neus van Hank, die onmiddellijk in het schuim bijt.

‘Ik heb geen wagen,’ zegt Mossman.

Hank verslikt zich in zijn bier. ‘Je gaat te voet of zo? *On a walkabout?*’ Hij lacht, wat klinkt als een rasp die over een keiharde wortel schuurt.

‘Zoiets...’ zegt Mossman.

De barman zucht en kauwt ernstig op zijn tabak. ‘Luister, *mate*. Weet je wel waar je aan begint? Dit is Europa niet, begrijp je dat? Dit is geen land waar je zorgeloos kunt gaan wandelen in een lekker fris lentetemperatuurtje, met om de vijfhonderd meter een boswachter die de stront van je billen komt vegen. *No, mate*. Dit is Australië. Gemeen, genadeloos Australië. Het feit dat wij hier wonen is eigenlijk een mirakel, want dit land is niet gemaakt voor mensen. Is het niet, Hank?’

Hank grinnikt en knikt.

‘In alle vier de windstreken houdt de natuur een jeukende vinger op de trekker om je te grazen te nemen. Wil je een slok water uit een *billabong*? De kans is groot dat een *saltie* zich in je arm vastbijt. Wil je lekker pootjebaden aan het strand? Dan maak je kennis met kwallen die hun zenuwgif diep onder je huid spuiten, tot je stuiptrekkend verzuipt in dertig centimeter branding en de haaien bij hoog water een gemarineerd maaltje van je maken. *You’ll die, mate!*’

Mossman haalt zijn schouders op, neemt zijn pint en loopt terug naar zijn tafeltje. *'Whatever.* Roep maar wanneer die barra-burgers klaar zijn.'

De barman schudt zijn hoofd en wisselt een blik van verstandhouding met Hank. Boven zijn hoofd hangt een vergeeld, scheefgezakt bordje met 'Crocodile Country - Top End'.

'En dan heb ik je nog niet over de kasuarissen verteld!' probeert hij nog, maar Mossman luistert al niet meer.

Mossman hijst zijn rugzak en *swag* aan boord van de platte kabelferry. Hij is de enige passagier.

'Zeker weten?' vraagt de dikke kerel die in bloot bovenlijf in de oververhitte stuurcabine zit. 'Dit is de laatste overtocht. Ik kom vandaag niet meer terug.'

'Zeker weten,' antwoordt Mossman terwijl hij met dichtgeknepen ogen tegen de zakkende zon in naar de andere oever van de Daintree staart.

De ferryman haalt zijn behaarde schouders op, propt een stuk kauwgum in zijn mond en laat de zware dieselmotor brullen. De scheefgezakte schoorsteen boven op de cabine spuwt een vuilbruine rookpluim uit.

'Ik hoop maar dat je er niet aan denkt terug te zwemmen als het je niet bevalt aan de andere kant, *mate,*' mompelt de dikzak, meer tegen zichzelf dan tegen zijn eenzame passagier. De ferry zet zich in beweging en kruipt over de rivier.

Mossman steekt twee vingers in het borstzakje van zijn hemd. Er zit nog één biljet van tien dollar in. De rest van zijn geld heeft hij na zijn barramundimaaltje gependeed aan een rugzak, een drinkbus en een *swag*. Dat laatste is een Australische uitvinding, een oprolbaar ding van tentzeil dat het midden houdt tussen een slaapzak en een eenpersoonstent.

Het ondoorzichtige water van de Daintree geeft tijdens de korte overtocht geen geheimen prijs. Geen zilveren staart doorbreekt het oppervlak, geen geschubde rug glijdt uit het riet. De

stalen kabels zingen terwijl het gevaarte zich tegen de stroming in naar de overkant ploegt. De eerste muskieten van de avond dansen in het dieper geel wordende licht. Het woud, dat bijna tot vlak aan de andere oever komt, lijkt vredig, bijna uitnodigend. Mossman kijkt niet om. Wat hem tegemoet komt, jaagt hem lang niet zoveel angst aan als wat hij achter zich laat.

Met een diepe, metalen zucht valt de ferry in de hengsels aan de noordoever van de Daintree. De dikzak laat de laadklep met een klap neervallen op de rode aarde, wat een wolk van stof van het metaal doet wegstuiven.

'There you go, mate. Voor voetpassagiers is het één dollar. En daar had je vanavond mijn hele ferry voor. Een koopje, al zeg ik het zelf.'

Zonder de ferryman aan te kijken, geeft Mossman hem zwijgend het klamme, verkreukelde biljet van tien. Hij stapt van de boot en zet zijn spullen voor zijn voeten in het stof.

'Je wisselgeld, *mate.*'

Mossman schudt glimlachend zijn hoofd.

'Cheers, mate. Good luck.' De buik van de dikkerd golft als blubber terwijl hij steunend en verwoed kauwend terug in zijn stuurcabine kruipt en de dieselmotor in gang trekt. De kabels spannen op en de lege ferry begint krakend aan de laatste reis van de dag.

LONDEN

19 november 2012

Een uur nadat hij Ye Olde Cheshire Cheese had verlaten, zat Ebenezer Buckthorne in zijn vrijgezellenflat in Islington. Hij schudde zijn hoofd om het zootje dat hij van zijn liefdesleven had gemaakt. Toen Wilma na drie jaar huwelijk ontdekte dat hij had aangepapt met een jonge stagiaire, had ze een leger advo-